

Unistuse täitumise teel

TEKST MONIKA HELME FOTOD KRISTJAN LEPP

“Kui sain teatrisse koosseisulise lepinguga, teadsin, et see on mu elu suurpäev!” on Estonia teatri koloratuursopran **Kadri Kipper (30)** õnnelik.

Kes mäletavad omaaegset staari Margarita Voitest, teavad, millised kingad primadonna endast teatrisse maha jättis. Nendes on Kadri nüüd sirgumas – esimesena üle aastate. Professor Jaakko Ryhänen, kelle lauluklassis Kadri tuule tiibadesse sai, ütles aastaid tagasi, et Kadriga ei ole mõtet võistelda, tema kõrged noodid on ebanormaalsed. Pingu-tagu teised, kuis tahavad, nii vabalt ja säravalt kolmanda oktavi fa'd ja sol'i keegi nagunii võtta ei suuda!

“Juba lapsepõlves transponeeriti helistikud minu jaoks vähemalt tertsi võrra kõrgemaks,” kinnitab Kadri. “Mulle pole kõrgused probleem. Pigem pean tööd tegema keskregistri ja madalamate nootidega, et need sama jõuliselt üle orkestri kostaksid. Õnneks on mu hääleliik lüüriline sopran koos koloratuuridega, mis laiendab võimalusi. Oleks ma puhas koloratuursopran, oleks repertuaar väga kitsuke. Väikses teatris töötades on minu õnn, et ma kaks-ühes-variant olen,” naerab lauljanna.

ÕPPETUND HÄÄLETUNA

Muusikaakadeemia kolmandal kursusel juhtusid teatriinimesed ühel kontserdil Kadri esinemist nägema. Saadud positiivne mulje päädis sellega, et Kadri kutsuti osalema teatri tiiva all loodavas ooperiakadeemiasse, kus noored lauljad said omandada lisateadmisi. “Meil oli suurepärane võimalus saada erialast koolitust teatriõhkkonnas! Tegime jõudumööda suurel laval ka solistitööd,

saime väikest stipendiumi. Muidugi ei antud kellelegi lootusi – oli enam-vähem selge, et teatris kohti pole.”

Kadri ei lasknud end heidutada, õppis edasi ka Muusikaakadeemias ja lõpetas magistrantuuri *cum laude*. “Siiski oli see ajajärk väga ebakindel ja raske. Ooperiakadeemia lõpulavastuseks pidi mul olema Eino Tambergi “Cyrano de Bergerac”. Enne seda, aastavahetusel, toimus iga-aastane teatri jõulukontsert, kus olin solist. See oli lõpuni välja müüdnud.

Mõned päevad enne esinemist juhtus aga nii, et jäin täiesti hääletuks ning asendajat mul ei olnud. Ainus võimalus olnuks kontsert ära jätta. Tundsin, et see ei tule kõne allagi, eriti arvestades mu ebakindlat positsiooni noore lauljana. Mõtlesin, et nui neljaks – kontsert peab toimuma! Ja lasin häälepaeltesse teha adrenaliinisüstid. Esinemine läks edukalt, aga pärast jäin uuesti hääletuks. Siis juba mitmeks kuuks...”

See juhtum oli Kadrile õppetunniks. “Tundus, et ongi kõik, aeg läks, tööd teha ei saanud. “Cyrano” etendused liginesid... Õnneks sain kevadeks sedavõrd hääle tagasi, et vedasin kuidagi välja. Aga head tundeid ei olnud. Mulle näis, et olen oma lootused maha mänginud, kõik kukub kokku. Hakkasin mõttes olukorraga juba leppima ja planeerisin elu teistmoodi, kui ootamatult tuli telefonikõne teatrist.

Oli hommikune aeg, võtsin värisevi käsi telefoni vastu ja mulle öeldi, et minu ja Kristel Pärtna, mu õpingukaaslasega ooperiakadeemiast, sõlmitakse koosseisulised lepingud. See oli mu elu suurpäev! Sealta maalt hakkasid kõik asjad paremaks ja ülesmäge minema!”

ROLLIRALLI

Esimene hooaeg teatris oli sisseelamise aeg. Kadri kanda olid väikesemad rollid. Laval oli ta paar-kolm etendust kuus – mõnus koormus. “Tundsin, et liigun edasi õigete sammudega. Samal ajal tegin kaasa kontserdisarjas “Suur valss”, kus sain koloratuursoprani repertuaari lauldes end vormis hoida. Aga käesolev hooaeg on olnud täiesti pöörane!

September algas Tõnu Kõrvit-sa nüüdisooperiga “Liblikas”, kus

mul oli pearoll. Esimene tunne oli, et mina seda selgeks ei saa. Ma polnud kaasaja muusikaga kokku puutunud, materjal näis üle mõistuse keeruline,” tunnustab Kadri. “Alustasime kontsertmeister Riina Pikaniga vaikselt. Võtsin ülesande – päev ja lehekülg korraga. Tasapisi hakkas looma ning juunis võisin juba rahuliku südamega puhkusele minna.

Augustis alanud lavastusproovides maadlesin rolliga meeletult edasi. Just vaimsel tasandil. Tõestada tuli palju nii teistele kui iseendale. Kokkuvõttes arenesin selle prooviperioodiga tohutult, igas mõttes.”

Kümme päeva pärast “Liblika” esietendust järgnes uus esietendus – Verdi “Rigoletto”. Kadri õppis kaht eri rolli korraga. “Viibisin justkui kahes maailmas samal ajal. See ei olnud kerge. “Liblika” panningi pärast esikat n-ö sahtlisse ja hakkasin uuesti laulutundides käima, et saada lühikese ajaga tagasi oma hääle kõrgused ja kergus, mida “Rigolettos” Gilda rolli laulmiseks tarvis. Tuli taas mugavustsoonist välja astuda, leida endas julgust vahetevahel eksida, kannatlikult üleelamisi taluda...”

“Käesolev hooaeg on olnud täiesti pöörane!”

Aga mul ei tekkinud kordagi käegalöömise tunnet ja närvid pidasid vastu. Isegi haigeks ei jäänud!” on Kadri enda üle uhke. “Iga etenduse lõpus, kui publik saalis aplodeerib, ununevad kõik eelnenud raskused ja valdav tunne on tohutu rahulolu ja kirjeldamatu rõõm tehtust.”

Seejärel hakkasid “Liblikas” ja “Rigoletto” vaheldumisi laval olema. “Need kaks ooperit kasvatasid mind ja tegid tugevaks. Muutusin palju enesekindlamaks, mõistsin, et saan hakkama igas olukorras.”

Kuid see polnud kõik. Lauljana pidi vaid kuu ajaga ära õppima Musetta osa Puccini “Boheemis”. “Kui siiani olid mu rollid malbed ja tütarlapselikud, siis Musetta lavale ilmudes peab kogu lava teda täis olema! Just näitlejameisterlikuse koha pealt oli see mulle suur väljakutse.”

FOTO ERAKOGU

Otsekohene ja töökas

OLIVER KUUSIK, LAVAPARTNER JA KOLLEEG

Kadri on väga siiras. Mulle meeldib, kuidas ta siiruse kaudu elab sisse lavarollidesse. Kui vaatad talle lavapartnerina silma, siis näed seda. Kuigi ta oli üks hili-semaid, kes meie trupiga ühines, on ta hästi kollektiivi sulandunud. Ilmselt seetõttu, et ta on loomult hea suhtleja, oskab käituda nii töökaaslaste kui administratsiooniga. Provintsist pärit tüdrukuna pole ta pirtsakas, on töökas, otsekohene, heas mõttes karjäärihimuline ega primadonnatse teiste arvelt. Kadri on alati rõõm laval olla!

ABIELUEELNE AEG

Kadri jagab garderoobi ja lavarolle kolleegi ja õpingukaaslase Kristel Pärtnaga, kes sõber ka teatriväliselt. “Meie vahel pole mingeid intriige,” vihjab ta omaaegsetele primadonnade vastasseisudele. “Oleme mõlemad hiljuti teatrisse tulnud ja hoiame kokku.”

Teatrit ja kodust elu üritab lauljatar aga üksteisest lahus hoida. “Ma ei unusta töö kõrval ülejäänud elu naudinguid. Ma tohutult armastan küpsetada ja süüa teha, õnneks on mu kõrval mees, kes mu kokakunsti väga hindab. Nii on üha motivatsioon uusi asju katsetada. Olen korrafriik – mulle lausa meeldib koristada ja triikida. Kodused toimetused on mu primad stressimaandajad. Juba mu vanaemal oli alati kodu korras ja söök laual, kui vanaisa koju tuli. Ju see on mul geenides.”

Kadri silmitseb sõrmes olevat sõrmust. Elukaaslane Lenno, kellega koos oldud juba mõnda aega, tegi 11. märtsil talle abieluettepaneku. “Me ei ole sellest väga kellelegi rääkinud, kuid hinges on tunne küll, et kuulutaks kogu maailmale!” on naine silmanähtavalt õnnelik.

“Lenno on parim, mis mu elus juhtunud! Kohtusime ühel sünnipäeval. Nii kui uksest sisse astusin ja teda rahva hulgas silmasin, käis minus mingi plõks. Teadsin hetkega, et tahan temaga tutvavaks saada.” Elu viiski selleni,

et jäädi kokku ning praeguseks on omavahel kõik selgeks räägitud ja paika pandud. Pulmade ja lastesaamiseni välja.

“Loomulikult tulevad lapsed ka! Praegu on need asjad mu töö taga kinni. Aga olen ka selline vana kooli inimene, et enne tuleb abielluda ja alles siis kõik muu,” naerab naine. Õnneks on teatris primadonnadel praegu beebibuum ja suhtumine sellesse normaalne. Nii arvab Kadri, et ei kaota midagi ega jää teatrielust kõrvale, kui perekonnale uued pöörded peaks võtma.

“Kindlasti on meie kõrvall siis head vanaemad!” kinnitab õnne ja rahulolu kiirgav lauljanna. Ta hindab väga, et Lenno on inimene, kes mõistab lauljatööd ja sellega kaasnevat. Ei tee stseene, kui naine on enne etendusi oma “mulis”, vaid saab aru keskendumise olulisusest.

“Lenno on hoolitsev mees, hea huumorimeelega ning suudab mind üha naerma ajada. Ta on loomult positiivne ja tohutult tolerantne. Lisaks armastab ta väga muusikat

ja on minu ellu toonud selles osas palju huvitavat ja teistsugust. Tutvustab mulle bände, käime koos kontsertidel. Ta laulab ka kooris ning loomulikult istub kõigil mu esietendustel saalis. Peab väga lugu mu tegemistest ning on väga asjatundlik kriitik.”

ILUILMA LUMMUSES

Õpingute ajal käis Kadri parfümeeriapoes tööl. Mitte ainult lisaraha teenimiseks – teda köidab kõik ilu ja esteetikaga seotu. Kadri kinnitab, et ei lähe iial salkus juuste ja läbimõtle mata riidetusega uksest välja. “Enesehoolitsuse pealt ma kokku ei hoi. Teatrisse tulijad tahavad näha ilusat inimest. Ja mitte ainult teatris! Ma ei ole selline, kes öitseb ainult laval ning väljaspool käib ringi, kuis juhtub. Muidugi on kõigil päevi, kui ei viitsi või jaks end sada protsenti korda teha. Aga nii palju peab ikka enesest lugu pidama, et oled puhas ja korras.”

Meedikuna töötav ema on Kadrit õpetanud, et isegi kui lähed prügiämbrit välja viima, pane

FOTO ERAKOGU

Endale truu

GRETHEN KUUSIK,
HAMBAARSTIST SÕBRANNA

Meie tutvus Kadriga jäi lapsepõlves aega, mil lapsed armastasid õues mängida. Mängisime küll kodu, küll sõda, talveõhtutel koju jõudes seisis jääkristallides karupüksid ise nurgas püsti. Oleme arutanud, et sellist lapsepõlve sooviksime ka oma lastele. Kui mina olin veidi poisilikule olekuga tütarlaps, siis Kadri oli tõeline preili. Käis kaunitult riides ja oli väljapeetud. Maitsekaks ja üdini naiselikuks on ta jäänud siiani.

Meid on ühendanud soov end üles töötada, ise hakama saada. Oleme suviti kilomeetrite kaupa Kesk-Soome maasikavagusid põlvede peal üle mõõtnud. Kõige rohkem on meid ilmselt ühendanud armastus muusika vastu. Olen Kadri andunud fännina kõrvall näinud tema arengut. Temas on see miski, et jõuda valitud erialal väga kaugele.

Usun, et kõrgem tähelend ja suuremad lavad on Kadri jaoks alles ees. Olen rõõmus, et ta on jäänud mulle endiselt väga lähedaseks sõbrannaks, et ta on leidnud kõrvale armastava ja teda väärikselt kohtleva mehe. Jäänud iseendale truusk elumuutuste keerises. Kallis oled, Kadri!

viisakas pesu selga, sest iial ei tea, mis võib juhtuda. Ja siis ei pea vähemalt kiirabis naisena piinlikkust tundma...

“Õpingute ajal ikka tuli ette, et koormus oli suur ning hommikul eelistasid pikemat magamist peapesemisele. Aga just neil päevadel juhtusin kindlasti kohtama mõnd olulist inimest,” naerab Kadri. Kord tulnud teatrisse ettelaulmisele minna täiesti ootamatult – ja just sel päeval oli ta täiesti ebaendalikult kooli tulnud teksapükste ja dressipluusiga... Pani pesemata juuksed patsi ja läks, aga tundis end ütlemata halvasti. “Siis mõtlesin, et olgu see viimane kord, kui ma nii kodunt välja tulen. Kuidas päev kulgeb, ei tea iial.”

Ilumaailmaga lähedalt kokku puutununa tunnustab Kadri asjaolu, et teater grimmitoodete kvaliteedi pealt kokku ei hoi. Kõik on steriilne ja puhas, arvestatakse allergiate ja erivajadustega.

“Mu elus on kõik nii hästi, et patt oleks nuriseda. Teatris toob järgmine hooaeg mulle päris palju rolle, tööd on mul kõigis uutest lavastustest. Aga veel mais tulen lavale Adinana Donizetti “Armujooigis”. Naudin elu ega virise millegi üle!”

Kadrit köidab kõik ilu ja esteetikaga seotu.

